

казва като на деца. Децата вързаха люлка подъ цъв-
налитъ дървета, люлѣха се на нея и високо, звънко
звучеа радостнитъ имъ гласове. Съседкитъ се съби-
раха презъ плетищата и шепнѣха бързо, бърливо, до-
прѣли главитъ си една до друга. Отъ време на време
поглеждаха къмъ двора на Матейкови, клатѣха глави
и повтаряха :

— Иматъ, имааатъ, ама го криятъ.

— Тъй думамъ и азъ, криятъ нѣкъде паритъ си.

— Хичъ може ли? Тия пѣсни вечерь, тия ве-
селби...

Животътъ подъ сламената стрѣха течеше тихо,
като успокоена рѣка подъ сѣнчести върби. Денемъ
двамата ходѣха на работа, децата четѣха уроцитъ си,
а вечерь се носѣше свирня и пѣсни, каквито никой ни-
кога не бѣ чувалъ. И сякашъ хорската завистъ научи
стария дяволъ да се вмъкне подъ стрѣхата на вехтата
Матейкова кжщурка и да обърка така живота имъ, та-
кава горчилка да влѣе въ душитъ имъ.

*

Това се случи презъ една отъ най-хубавитъ ве-
чери, когато звездитъ висѣха низко надъ селскитъ
кжщи и високитъ тополи се кжпѣха въ синя, топла
зрачина. Тая вечерь Матейко бѣше постлалъ шарена
черга подъ старата круша на двора и свирѣше полека
съ гждулката си. На низкия клонъ висѣше окаченъ
фенеръ и огрѣваше щастливитъ лица на децата му.
Вратникътъ на двора се отвори съ тихо скърцане и
въ звездната вечерь израстна висока, стройна човѣшка
фигура. Матейко само погледна дошлия и, като се ка-
нѣше да му кимне съ глава, видѣ съ учудване, че това
не бѣше никакъвъ съседъ. Непознатиятъ човѣкъ но-
сѣше ново гражданско облѣкло, а на рамото му ви-
сѣше нѣкаква малка, но тежка торба. Матейко остав
гждулката си, децата учудено вдигнаха очи къмъ